

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **E. N.**

o przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 9 stycznia 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt II Ka 795/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 648/21

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami

prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. muszą skutkować przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońca E. N. zasadność wniosku o wstrzymanie argumentował doniosłymi skutkami związanymi z wykonaniem orzeczenia, zwracając przy tym uwagę na stan zdrowia skazanego oraz jego podeszły wiek. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji, brak jest jednak podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że jej uwzględnienie jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Na kanwie niniejszej sprawy nie sposób nie dostrzec, iż zarzuty obrońcy dotyczą szczegółowych kwestii związanych z realizacją prawa do obrony. Nie potrzeba szerszego uzasadnienia, by stwierdzić, iż zarzuty takie wymagają rozważenia na dalszym etapie merytorycznego rozpoznawania sprawy, a przez to obecnie nie mają charakteru oczywistego. Aktualnie możliwość uwzględnienia zarzutów nie jest na tyle silna, by *a priori* implikowała konieczność skorzystania z wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, tym bardziej że to wykonanie prawomocnej kary jest zasadą, zaś wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić w drodze wyjątku, przy zaistnieniu przesłanek przewidzianych w ustawie. W zakresie natomiast stanu zdrowia skazanego, to kwestia ta pozostaje irrelevantna dla decyzji o wstrzymaniu orzeczenia. Okoliczność ta może być zaś badana w stosownym trybie

przewidzianym w Kodeksie karnym wykonawczym. Na obecnym etapie przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia względem E. N. nie zaistniały.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[PGW]

[as]